

Nájsť poklad a hľadať perlu (17. Nedelňa, A)

Bajč 26.7.2020, Krst Damián Kováč

Milovaní bratia a sestry, dovoľte mi jednu otázku, nám všetkým: „Kedy som sa naposledy cítil naozaj šťastný, šťastná?“. - /*nechám chvíľu ticha, aby sme pouvažovali, - ak ste naozaj zažili chvíle šťastia, nepotrebujeme na to veľa času/*

Keď kladiem túto otázku, dostávam rôzne odpovede: niekto povedal: „*Keď som bol s otcom chytať ryby*“, iný: „*keď sme hrali futbal a vyhrali sme*“; iná: „*keď som vydávala dcéru či syna*“; „*keď sa nám narodilo dieťa, vnúča*“; „*keď som pomáhala mame s nákupom*“; „*keď sme s manželom slávili naše manželské jubileum*“; „*keď malo naše dieťa promócie*“; „*keď sme s priateľmi vystúpili na Kriváň*“, atď.

Ak sa pozrieme čo majú tieto rôzne skúsenosti šťastia spoločné, prišli by sme na to, že sme ich zažili **s niekym iným**, a tým čo bolo sme boli tak zaujatí, **že sme úplne zabudli na seba**.

K tomu môžeme položiť aj ďalšiu otázku: „**Kedy sme bola šťastná, šťastný s Bohom**“. Lebo ak byť šťastný s ľuďmi znamená zabudnúť, zabúdať na seba a úplne byť v prítomnosti iného, a v aktivite s ním - tak je to aj keď žijeme s Bohom. Náš život, život stvorených bytostí, tých ktorých dobrotivý, milosrdný, láskavý, zhovievavý a verný Boh stvoril ako úžasné a jedinečné originály - bude vždy natoľko šťastný, nakoľko sa naučíme žiť pre Boha. Preto nás Boh, darca svojho slova aj cez dnešné čítania chce usmerniť a poučiť ako žiť skrze Ježiša Krista pre neho – milujúceho Otca, a iba pre neho, na jeho chválu a slávu, na jeho česť a oslavu a nie na našu. Učí nás ako vychádzať zo seba, a neutonúť v sebe vo svojom egoizme, či sebecke.

Na jednej strane je pravdou, že naše úsilie nič nepridáva k šťastiu Boha. Lebo on nás nestvoril pre svoju radosť alebo potešenie, ale pre nás samých a pre naše šťastie. Neuveriteľné tajomstvo Božej lásky je, **že on v skutočnosti nepotrebuje aby sme ho chválili a vzdávali mu česť a slávu**; on nás vedie k tomu - aj cez dnešné evanjelium o poklade a perle, - ale preto že tým že to budeme robiť a dáme mu prvé miesto pred všetkým a všetkými – tým vyjdeme zo seba aby sme upriamili pozornosť na neho, na Najsvätejšiu Trojicu a boli pripravený prijať dary, ktoré nám on chce dať. Ak Božia láska, v ktorej jedinej naozaj dokážeme milovať tých druhých - pre nás bude tým vzácnym pokladom či tou cennou perlou, dostaneme sa do takého stavu našej ľudskej aktivity, či činnosti, ktorá je navyššia možná, či najvznešenejšia. Ona nás napokon privedie k momentom stále väčšieho šťastia tu na Zemi, a raz k večnému šťastiu v nebi. Keď sa britského premiera Gordona Brauna pýtali čo je pre neho láska, bez váhania odpovedal: „*Láska je, keď šťastie iného je pre nás dôležitejšie ako naše vlastné*“.

Milovaní bratia a sestry, len keď v láske k druhému zabudneme na seba, vtedy prekonávame seba a nájdeme svoje pravé ja. Keď tým druhým je Najsvätejšia Trojica, potom láska, ktorú nám on na oplátku dáva, nás môže úplne – nad všetky naše nádeje či predstavy a sny – môže nás zmeniť a pretvoriť v milujúce osoby.

Existuje však len jediná vec, ktorá môže zabrániť tomu aby sme ten poklad či perlu našli a boli ochotní predať všetko a mať poklad či perlu inými slovami to čo môže zabrániť tomu, aby si Boh urobil v nás príbytok – a to je choroba hriechu a sebeckosti. Tá spôsobuje: nám osobne a najmä naším farským spoločenstvám to čo robí vysoký cholesterol či vysoký cukor fyzickému telu.

Tak či onak, všetci musíme byť očisťovaní a očistení od sebecka, ktoré bráni tomu, aby sa nás zmocnila čistá Božia láska. Duchovný život ako cesta k trvalému šťastiu je cestou, putovaním od sebecka k nesebeckosti, pretože iba nesebecká osoba sa môže zjednotiť s úplne Nesebeckým (s veľkým N), ktorý je čistou láskou, teda úplne Milujúcim. Ježiš to vyjadruje rôznym spôsobom: „*ja som pre Vás cesta, pravda, život, ja som svetlo, ja som prišiel aby ste mali život a život v plnosti, ja chcem aby vo vás bola moja radosť a to v plnosti* atď.

Ide však o zdĺhavý a celoživotný proces. Pokiaľ niekto naozaj nie je ochotný ani spoznať svoje sebecko, a ani ho nechať pomenovať a pokiaľ sa niekto naozaj nesnaží zbaviť sebecka, ktoré stojí medzi ním a Bohom, medzi ním a bližnými, tak nedosiahne žiadny ľudský ani duchovný pokrok. Ak sa nesnažíme každodenne meniť naše sebecké a na seba zamerané životy, potom aj naša modlitba ostáva len na tej najzákladnejšej úrovni, často sa stáva že modlitby a aj chodenie do kostola sú potom len niečím formálnym, čo samozrejme neprináša ani radosť ani rast túžby po živote v prítomnosti Milujúceho Boha. Je to potom tak, že ak sme prežili deň, či týždeň zle a v sebeckosti, potom aj naša modlitba na konci dňa či účasť na nedeľnej svätej liturgii bude takmer nemožná. V skutočnosti jeden z dôvodov - prečo ľudia utekajú pred modlitbou, pred spoločenstvom s Bohom, pred liturgiou - je, že vedia či tušia, že by sa museli vyrovnáť sami so sebou a urobiť niečo so svojim životným štýlom, v ktorom niet ani pravej lásky ani šťastia.

To čo je pre nás stále a stále tou dobrou správou, ktorú som Vám tu mal aj chcel ohlasovať a tak aj medzi vami žiť, je: **že náš Boh-Trojica, ktorý plnosť Lásky a preto je milosrdný, milostivý, zhovievavý, láskavý, zľutovlivý, dobrotivý – vlastne doctora a Dobro samé – tento náš Boh je vždy pripravený naplniť kohokoľvek, kto je otvorený pre prijatie lásky, ktorú vie a môže dať iba On.** Táto Láska prináša hlboký vnútorný pokoj, ktorý Ježiš slúbil v noci pred svojim ukrižovaním. Len keď sa aj dnes odovzdávajúc seba do Božej lásky počas slov kňaza: „*Toto je moje telo; toto je moja Krv*“, vložíme do Kristovho Pokoja a pokúsime sa dnes i v každej sv. omši nanovo prežiť Ježišové slová: „*Pokoj Vám zanechávam, svoj pokoj Vám dávam*“, len vtedy Boží pokoj bude naplňovať nás samých a cez nás naše rodiny, túto farnosť.

Uverme, že Božia láska nás - každého a neustále - chce naplniť týmto pokojom, aby Kristov pokoj pretváral naše životy a cez nás bol prítomný vo svete, lebo bez neho by bol svet neustále vo vojne. A ak sú tu tie vojny: či už slovné, vzťahové, mediálne, či aj tie kde hovoria reálne zbrane, tak preto, že chýba Božia láska, chýba Kristov pokoj, teda víťazí egoizmus a sebecko.

Avšak vieme že láska nemôže byť nanútená - nikomu. Je potrebné slobodne ju prijať. Ak sme vo svojom sebecke zožieraný neláskou, zvadami, žiarlivosťou, predsudkami, posudzovaním, alebo nenávisťou, alebo vlastnou pýchou či iným formami sebecka, -- potom nie Boh je zodpovedný za zničenie porozumenia, pokoja, harmónie, mieru – lebo Boh toto všetko chce dať do tohto krásneho sveta, aj do tohoto krásneho Bajčského spoločenstva prostredníctvom každého z nás. Milovaní bratia a sestry túžme mu to umožňovať. Nie je pravda že sme bezmocní, a že o všetkom rozhodujú tzv.mocní tohto sveta. Každý z nás môže urobiť veľa konkrétneho v boji proti zlu ktoré je: **v nás samých i okolo nás.**

Zoberme si - a najmä vy mladí - príklad z mladej svätice, spolupatrónky Európy a učiteľky Cirkvi ktorá zomiera v Ríme 33 ročná. Zomiera 33 ročná, a pritom už bola najväčšia politička tej doby a nositeľka pokoja v 14. Storočí, v období vrcholného stredoveku. Preto aby ňou bola, preto aby mala odvahu postaviť sa pred kniežatá, biskupov, pápeža či aj vtedajšieho cisára Karola IV - žila v neustálom a mystickom spojení s Ježišom. Ako málokto pred ňou i po nej patrila Ježišovi. A preto ako málokto pred ňou a po nej zjedнала toľko porozumenia a ukončenia vojnových konfliktov. Ona

neustále vstupovala do svojej vnútornej izby srdca, aby venovala dlhý čas modlitbe, uvažovaniu o Božej láske, a tak umožňovala Božej láske aby ju očisťovala od všetkého zla, ktoré by inak mohlo zabrániť tomu, aby dostala pokoj, ktorý následne dokázala prežívať s okolitým svetom, a vnášať ho doň.

Ak chceme formovať, budovať pokojné rodiny, pokojné a pokoj šíriace spoločenstvo okolo kostola sv. Jána Krstiteľa tu v Bajči, či ostatnými časťami farnosti: s Chrásťou, Vietorníkom, Novým dielom, Vlkanovom, Ragoňou a Kotelnicou, v celom hurbanovskom dekanáte, či v komárňanskom okrese, Nitrianskej župe či v rámci celého Slovenska, ak chceme prispieť v pokoji a porozumenie v rámci Európy či celej Zeme, stačí vlastne tak málo. = Istí ako sv. Katarína, sv. Ondrej, sv. Ladislav, sv. Ján Krstiteľ, sv. Klement, sv. Blandína, bl. Mária zdenka, bl. titus zeman, sv. Damián, do vnútornej komnaty srdca, a stretnúť sa tam so šťastným Bohom, teda byť naozaj šťastný, šťastná a tak byť šíriteľom dobra, pokoja, lásky, teda byť šťastný, byť blažený, byť blahoslavený.

Na záver ďakujem Vám všetkým i každému osobne, za toto naše trojročné spoločné putovanie; za skúsenosť tohto spoločenstva v ktorom sme sa dokázali spoločne radovať, i spoločne plakať, spoločne ďakovať a chváliť nášho Boha, spoločne robiť niečo konkrétne, aby sme sa vedeli nechať viac posväcovať a naplňať Božou láskou, i spoločne hľadiac na spoločný cieľ – dom nášho nebeského Otca starať sa aj o tento dom v ktorom tu uprostred Bajču prebýva živý Boh, Ježiš Kristus.